

Sygn. akt XIV C 543/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Jacek Grudziński

Protokolant sekr. sąd. Agnieszka Oszczypała

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2019 r. w Pile

sprawy z powództwa małoletniego **K. W. (1)**

przeciwko **(...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz małoletniego powoda K. W. (1) tytułem zadośćuczynienia kwotę 30.000 zł (trzydzieści tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;
2. W pozostałej części oddala powództwo;
3. Zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.417,11 zł (trzy tysiące czterysta siedemnaście złotych jednaście groszy) tytułem kosztów procesu;
4. Nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Poznaniu kwotę 2.193,81 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści osiem osiemdziesiąt jeden groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
5. Nie obciąża powoda nieuiszczonymi kosztami sądowymi w pozostałej części;
6. Zasądza na rzecz kuratora T. J. tytułem wynagrodzenia i poniesionych kosztów w związku z udziałem w sprawie:
 - a) od pozwanego kwotę 871,30 zł (osiemset siedemdziesiąt jeden złotych trzydzieści groszy)
 - b) od Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Poznaniu kwotę 4.253,90 zł (cztery tysiące dwieście pięćdziesiąt trzy złote dziewięćdziesiąt groszy).

Sygn. akt XIV C 543/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 maja 2014 r. (data wpływu) powód małoletni K. W. (1) zastępowany przez ojca S. W. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwany (...) SA ((...) SA) z siedzibą w W. ma zapłacić na rzecz powoda K. W. (1) kwotę 175.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty, wraz z kosztami procesu według norm przepisanych, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych w wysokości 3.600 zł oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty.

W uzasadnieniu powód podał, że w dniu 4 sierpnia 2008 r. doszło do wypadku drogowego pomiędzy Z. a N.. Na skutek tego zdarzenia śmierć poniósł brat powoda K. W. (2). Sprawca wypadku S. W. został prawomocnie skazany za przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Złotowie z dnia 18 listopada 2008 r., sygn. akt II K 793/08. Sprawca wypadku posiadał polisę z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. Zdarzenie to zrodziło po stronie pozwanego ubezpieczyciela odpowiedzialność cywilnoprawną in solidum ze sprawcą wypadku. Powód dochodzi naprawienia szkody niemajątkowej spowodowanej zdarzeniem z dnia 04.08.2008 r. na skutek którego śmierć poniósł brat powoda K. W. (2), a powód doznał krzywdy na skutek uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia. W dniu śmierci K. W. (2) miał 7 lat i był starszym bratem powoda, który w tamtym czasie miał 5 lat. Bracia zamieszkiwali i wychowywali się razem. Istniała pomiędzy nimi silna więź emocjonalna. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się 160.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 15.000 zł tytułem krzywdy związanej z rozstrojem zdrowia i uszkodzeniem ciała. (k.2-10v)

Postanowieniem z dnia 21 października 2014 r. Sąd Rejonowy w Pile Wydział IX Zamiejscowy Rodzinny i Nieletnich z siedzibą w Złotowie celem reprezentowania interesów małoletniego K. W. (1) przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę ustanowił kuratora dla małoletniego powoda w osobie A. C..(k.191-193)

Pismem z dnia 17.12.2014 r. A. C. wniosła o zwolnienie jej z funkcji kuratora. (k.197)

Postanowieniem z dnia 16.02.2015 r. Sąd Rejonowy w Złotowie Wydział Rodzinny i Nieletnich postanowił zmienić prawomocne postanowienie Sądu Rejonowego w Pile Wydziału IX Zamiejscowego Rodzinnego i Nieletnich z siedzibą w Złotowie z dnia 21.10.2014 r. w sprawie sygn. IX Nsm 325/14 w ten sposób, że celem reprezentowania interesów małoletniego K. W. (1) w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Poznaniu XIV Wydziałem Cywilnym z siedzibą w Pile w sprawie sygn. XIV C 543/14 zamiast kuratora w osobie A. C. ustanowił kuratora w osobie aplikanta radcowskiego Okręgowej Izby Radców Prawnych w B. T. J.. (k.210-213)

W odpowiedzi na pozew z dnia 17 sierpnia 2015 r. pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o:

- oddalenie w całości powództwa w zakresie dochodzonego zadośćuczynienia za śmierć brata K. W. (2) i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych,

- oddalenie ponad kwotę 6.000 zł powództwa w zakresie dochodzonego zadośćuczynienia za obrażenia i krzywdy doznane podczas wypadku komunikacyjnego i rozstrzygnięcie w tym zakresie o kosztach postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podał, że żądanie dopłaty 160.000 zł tytułem zadośćuczynienia jest rażąco wygórowane. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pozwany wziął pod uwagę cierpienia fizyczne i psychiczne powoda będące następstwem urazu jakiego doznał on w trakcie wypadku, okres trwania leczenia, trwałe następstwa wypadku, ograniczenia w życiu codziennym nim spowodowane, wiek powoda oraz prognozy na przyszłość. Zdaniem pozwanego żądanie zapłaty jeszcze 15.000 zł jest zbyt wygórowane. Pozwany jest skłonny w drodze ugody dopłacić jeszcze kwotę 6.000 zł uznając, że zadośćuczynienie w łącznej wysokości 20.000 zł za odniesione obrażenia i doznane krzywdy jest sprawiedliwe i adekwatne do doznanych obrażeń. Z ostrożności procesowej pozwany podniósł, że żądanie odsetek od kwoty 175.000 zł od dnia 18.12.2013 r. jest bezpodstawne. W razie ustalenia odszkodowania wyrokiem sądu wg stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy uzasadnione jest przyznanie odsetek dopiero od chwili wyrokowania. (k.271-272)

Na rozprawie w dniu 25 czerwca 2019 r. powód podtrzymał swoje żądania i twierdzenia. (k.996)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. W. i K. W. (3) zawarli związek małżeński w dniu 25 listopada 1995 r. K. W. (1) i K. W. (2) to synowie S. W. i K. W.. K. W. (1) urodził się (...) S. W. pracował dorywczo, a ponadto otrzymywał rentę socjalną. Rentę socjalną otrzymywała także jego żona.

W dniu 4 sierpnia 2008 roku około godziny 13:00 na drodze Z.-N. kierując samochodem marki K. S. (1) S. W. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że na łuku drogi w prawo nie dostosował prędkości pojazdu do panujących warunków drogowych przez co stracił panowanie nad pojazdem, który zjechał na prawe pobocze, uderzył w filary bramy wjazdowej i dachował w wyniku czego pasażer pojazdu K. W. (2) (syn S. W.) doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia i zgniecenia prawego łuku żebrowego i prawego nadbrzusza ze złamaniem żeber od VI do IX lewych, rozerwania międzyżebry pomiędzy VI-VII i VIII żebrami prawymi, stłuczenia płuca prawego i śródpiersia z krwotokiem do jamy opłucnej, rozwałkowania i zmiżdżenia wątroby z masywnym krwotokiem do jamy brzusznej, pęknięcia nerki prawej z krwotokiem do przestrzeni zaotrzewnowej, stłuczenia jelit, urazu głowy z raną dartą w okolicy ciemieniowej, stłuczenia okolicy czołowej, złamania z przemieszczeniem obojczyka lewego, które to obrażenia spowodowały jego zgon. Pasażerem pojazdu był także powód K. W. (1). W wyniku wypadku doznał złamania prawej kości udowej z przemieszczeniem i wielomiejscowych stłuczeń. Z miejsca wypadku został przetransportowany helikopterem medycznym do szpitala w K. do oddziału chirurgii dziecięcej, gdzie przebywał w dniach od 04.08.2008 r. do 20.08.2008 r. Po udzieleniu pierwszej pomocy i wykonaniu diagnostyki K. W. (1) został zakwalifikowany do leczenia zachowawczego w warunkach szpitalnych, a następnie do leczenia operacyjnego-repozycji i zespoleniu kości udowej prawej. Po uzyskaniu poprawy K. W. (1) został wypisany do domu w dniu 20.08.2008 r. i skierowany do dalszego leczenia w warunkach ambulatoryjnych w miejscu zamieszkania.

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2008 r. Sąd Rejonowy w Złotowie w sprawie sygn. akt II K 793/08 oskarżonego S. W. uznał za winnego zarzucanego mu czynu tj. przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, której to wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby. Ponadto Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

/dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Złotowie z dnia 18.11.2008 r. k.15-16, karta informacyjna leczenia szpitalnego k.48, odpis skrócony aktu urodzenia k.92, odpis skrócony aktu małżeństwa k.125, akt oskarżenia k.154-156, kserokopia odpisu skróconego aktu zgonu k.165, opinia lekarska z dnia 28.12.2017 r. k.665-678, przesłuchanie S. W.-nagranie z rozprawy z dnia 18 kwietnia 2019 r. k.865 w zw. z nagraniem z rozprawy z dnia 4 czerwca 2019 r. k.931/

W dniu 26.01.2009 r. pozwany wypłacił powodowi kwotę 9.950 zł tytułem odszkodowania na którą to kwotę składają się: 7.000 zł zadośćuczynienia, 2.500 zł tytułem opieki oraz 450 zł tytułem specjalnego odżywiania. W dniu 04.05.2012 r. pozwany wypłacił powodowi kwotę 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

W dniu 23 marca 2010 roku została zawarta ugoda pozasądowa pomiędzy (...) S.A. Zespołem (...) w P. a K. W. (matką powoda), działającą w imieniu K. W. (1) reprezentowanymi przez (...) S.A. z siedzibą we W.. Na mocy tej ugody pozwany zobowiązał się do zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 40.000 zł w związku z następstwami wypadku komunikacyjnego z dnia 04.08.2008 r. w którym śmierć poniósł K. W. (2). Ubezpieczyciel oświadczył, że dokona wypłaty różnicy kwoty tj. 10.000 zł uwzględniając wcześniej wypłacone odszkodowanie w wysokości 30.000 zł. Ponadto w ugodzie tej pełnomocnik uprawnionego oświadczył, że kwota ugody rekompensuje wszelkie roszczenia uprawnionego dotyczące zadośćuczynienia po śmierci osoby bliskiej w związku z następstwami wypadku komunikacyjnego z dnia 04.08.2008 r. w którym śmierć poniósł brat uprawnionego K. W. (2) i nie będzie zgłaszać dalszych roszczeń.

/dowód: pismo z dnia 16.12.2011 r. k.46, ugoda k.45, pismo z dnia 04.05.2012 r. k.47, dokumenty k.933-984, dokumenty w aktach szkody nr PL (...), dokumenty w aktach szkody nr PL (...)

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2009 r. Sąd Rejonowy w Złotowie w sprawie sygn. akt III Nsm 134/09 zabezpieczył dobro małoletniego K. W. (1) poprzez umieszczenie go w pogotowiu rodzinnym.

W dniu 10 marca 2011 r. w sprawie sygn. akt XIV C 733/09 Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile rozwiązał małżeństwo K. W. ze S. W. przez rozwód z winy obu stron, powierzył wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnim synem K. W. (1) urodzonym (...) ojcu, pozostawiając matce prawo współdecydowania

o najważniejszych sprawach dziecka, jednocześnie Sąd ograniczył władzę rodzicielską pozwanego nad synem poprzez poddanie wykonywania tejże władzy stałemu nadzorowi kuratora sądowego.

Postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Złotowie w sprawie sygn. Nsm 16/15 pozbawił władzy rodzicielskiej K. W. nad małoletnim dzieckiem K. W. (1).

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy w Złotowie uchylił punkt II prawomocnego wyroku Sadu Okręgowego w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile z dnia 10.03.2011 r. w sprawie sygn. akt XIV C 733/09 w części dotyczącej ograniczenia S. W. władzy rodzicielskiej nad małoletnim synem przez poddanie wykonywania tej władzy nadzorowi kuratora sądowego, w pozostałym zakresie utrzymał w mocy punkt II wyroku.

/dowód: Postanowienie Sądu Rejonowego w Złotowie k. 19-20, wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu k.17-18, Postanowienie z dnia 04.12.2012 r. k.899-899v/

Pismem z dnia 10 grudnia 2013 roku pełnomocnik K. W. (1) wezwał (...) S.A. do zapłaty 175.000 zł z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę z odsetkami ustawowymi od dnia 04.08.2008 r. do dnia zapłaty za opóźnienie w płatności w terminie do 17.12.2013 r.

/dowód: wezwanie przedsądowe k.86-87/

Po wypadku K. W. (1) kontynuował leczenie w warunkach ambulatoryjnych i szpitalnych, w ramach opieki lekarza rodzinnego POZ i pod kontrolą poradni ortopedycznej oraz chirurgicznej i rehabilitacyjnej. Przez długi czas K. W. (1) odczuwał dolegliwości bólowe w okolicach miejsc urazu tj. bóle uda prawego. Dolegliwości nasilały się przy wysiłku, dłuższym chodzeniu czy zmianie pogody. Tuż po wypadku u powoda występowały nie tylko dolegliwości bólowe, ale także okres znacznego ograniczenia wysiłku fizycznego. Przez kilka tygodni powód nie mógł samodzielnie chodzić. W związku z tym wymagał opieki innych osób.

Sam uraz jak i okres bezpośrednio po nim i dalszy okres leczenia wiązały się z dolegliwościami bólowymi i cierpieniem o znacznym natężeniu. W związku z wypadkiem u powoda wystąpił trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 10%. Jest to stan utrwalony nie rokujący dalszej poprawy lub poprawę minimalną. Doznane przez powoda obrażenia miały negatywny wpływ na jego funkcjonowanie. Doznanie urazu w postaci złamania kości udowej mogło spowodować negatywne następstwa dla kręgosłupa w postaci jego skrzywienia

Ciągła rehabilitacja, liczne pobyty w szpitalach związane z wypadkiem, z koniecznością niwelowania jego skutków, mogły niekorzystnie wpłynąć na funkcjonowanie psychofizyczne chłopca. Mogło to skutkować obniżeniem poczucia bezpieczeństwa. Ciągłe zmiany, konieczność pobytu bez ojca, który jest dla powoda bardzo ważną osobą mogło być powodem jego złego samopoczucia psychicznego. Rehabilitacja, której powód był poddawany nie zawsze była przyjemna. Czasami doświadczał on doznań bólowych, co utrudniało mu prawidłowe funkcjonowanie.

/dowód: opinia psychologiczna z dnia 02.05.2016 r. k. 467-473, opinia uzupełniająca z dnia 18.07.2016 r. k.497-502, orzeczenie o niepełnosprawności k.552, przesłuchanie biegłej K. S. (2)- nagranie z rozprawy z dnia 13 grudnia 2016 r. k.594, warunki przyjęcia do ośrodka k.696-696v, k.747-747v, orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego k.696-700, indywidualny program edukacyjno-terapeutyczny k.702-705, karta informacyjna k.711, dokumentacja medyczna k.713-719, k.721-728, k.749, k.773-774, k.843-844, przesłuchanie S. W.- nagranie z rozprawy z dnia 18 kwietnia 2019 r. k.865 w zw. z nagraniem z rozprawy z dnia 4 czerwca 2019 r. k.931, opinia lekarska z dnia 28.12.2017 r. k.665-678, przesłuchanie S. W.- nagranie z rozprawy z dnia 18 kwietnia 2019 r. k.865 w zw. z nagraniem z rozprawy z dnia 4 czerwca 2019 r. k.931/

K. W. (1) jest osobą z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu umiarkowanym co utrudnia mu określenie swoich emocji oraz precyzyjne określenie tego czego doświadcza. Powód będzie pamiętał, że wypadek miał miejsce, gdyż wspomnienie to wiąże się z silnym, intensywnym doznanie traumatycznym. Nie pamięta jednak szczegółów swego samopoczucia fizycznego oraz psychicznego tuż po wypadku oraz później. Wpływ na to ma zarówno upływ czasu, niski

wówczas wiek chłopca, a także jego niepełnosprawność intelektualna. Powód kultywuje pamięć o zmarłym bracie i wraz z ojcem co tydzień jeździ na cmentarz do Złotowa, gdzie znajduje się grób K. W. (2). W chwili wypadku powód miał 5 lat, natomiast jego brat 7 lat. Pomimo tak młodego wieku braci łączyła silna więź emocjonalna. Wspólnie spędzali czas bawiąc się. Powód był świadkiem śmierci brata, co spotęgowało jego cierpienie psychiczne. Za śmierć brata powód wini ojca, który był sprawcą wypadku. Powód przez dłuższy czas po wypadku bał się podróży samochodem.

/dowód: opinia psychologiczna z dnia 02.05.2016 r. k. 467-473, opinia uzupełniająca z dnia 18.07.2016 r. k.497-502, orzeczenie o niepełnosprawności k.552, przesłuchanie biegłej K. S. (2)- nagranie z rozprawy z dnia 13 grudnia 2016 r. k.594, warunki przyjęcia do ośrodka k.696-696v, k.747-747v, orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego k.696-700, indywidualny program edukacyjno-terapeutyczny k.702-705, karta informacyjna k.711, dokumentacja medyczna k.713-719, k.721-728, k.749, k.773-774, k.843-844, przesłuchanie S. W.- nagranie z rozprawy z dnia 18 kwietnia 2019 r. k.865 w zw. z nagraniem z rozprawy z dnia 4 czerwca 2019 r. k.931/

Aktualnie powód K. W. (1) ma 16 lat i mieszka z ojcem w J. przy ul. (...). Uczęszcza do szkoły specjalnej w J.. Powód ma orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z powodu upośledzenia w stopniu umiarkowanym. Powód często opuszcza zajęcia szkolne z powodu częstych wyjazdów na rehabilitację i do sanatoriów, które finansuje Fundacja (...). Ma problemy z czytaniem i pisanem. Po ukończeniu ósmej klasy szkoły podstawowej powód będzie kontynuował naukę w szkole w J., gdzie będzie przyuczony do zawodu. Będzie też uczęszczał na warsztaty terapii zajęciowej. Ojciec powoda S. W. ma orzeczenie o stopniu niepełnosprawności. Otrzymuje z ZUS-u rentę w wysokości 720 zł, zasiłek socjalny na siebie w wysokości 180 zł, zasiłek socjalny na syna w wysokości 185 zł oraz świadczenie 500+. Ponadto S. W. dorabia pracując w chłodni za wynagrodzeniem 730 zł.

/dowód: przesłuchanie S. W.- nagranie z rozprawy z dnia 18 kwietnia 2019 r. k.865 w zw. z nagraniem z rozprawy z dnia 4 czerwca 2019 r. k.931, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k.897,857, karta informacyjna k.809, zaświadczenie k.849/

Postanowieniem z dnia 19 września 2017 r. Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu Wydział XI Gospodarczy do Spraw Upadłościowych i Restrukturyzacyjnych ogłosił upadłość S. W. będącego osobą nieprowadzącą działalności gospodarczej, wyznaczając syndyka M. S..

Postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2019 r. Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu Wydział XI Gospodarczy do Spraw Upadłościowych i Restrukturyzacyjnych wyraził zgodę na sprzedaż przez syndyka z wolnej ręki wchodzącego w skład masy upadłości lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w J., dla którego Sąd Rejonowy w Złotowie Wydział IV Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczysta nr (...) wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...), szczegółowo opisanego w operacie szacunkowym sporządzonym przez rzeczoznawcę majątkowego C. G., za cenę najkorzystniejszą dla masy upadłości, nie niższą niż cena oszacowania tj. nie niższą niż 22.700 zł, po zamieszczeniu ogłoszeń w prasie oraz w co najmniej dwóch internetowych portalach ogłoszeniowych poświęconych obrotowi nieruchomościami.

/dowód: przesłuchanie S. W.- nagranie z rozprawy z dnia 18 kwietnia 2019 r. k.865 w zw. z nagraniem z rozprawy z dnia 4 czerwca 2019 r. k.931, Postanowienie z dnia 30 kwietnia 2019 r. k.875-876, Postanowienie z dnia 30 kwietnia 2019 r. k.874, Postanowienie z dnia 19.09.2017 r. k.859/

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przesłuchania ojca małoletniego powoda S. W. oraz dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz opiniach biegłych sądowych.

Zgromadzone w aktach sprawy dokumenty nie wzbudziły wątpliwości co do ich prawdziwości i autentyczności, a ich wartość dowodowa nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron. Sąd także nie stwierdził w toku postępowania jakichkolwiek okoliczności mogących podważyć zaufanie do nich.

Sporządzone na potrzeby niniejszego postępowania opinie również zasługują na pełną wiarygodność. Zostały one sporządzone przez specjalistę z dziedziny chirurgii ogólnej, ortopedii i traumatologii lek. med. A. B. oraz specjalistę

psychologii klinicznej K. S. (2). Opinie odpowiadały na pytania postawione w tezie dowodowej postanowienia dopuszczającego dowód z opinii biegłych. Zarówno opinia biegłego lek. med. A. B. i biegłej K. S. (2) były istotne i umożliwiły poczynienie dokładnych ustaleń w sprawie. Zdaniem Sądu, obie opinie zostały sporządzone w sposób fachowy i kompetentny przez osoby dysponujące fachową wiedzą. Wnioski opinii zostały należycie uzasadnione. Również opinia uzupełniająca led. med. A. B. była istotna i umożliwiła poczynienie ustaleń w niniejszej sprawie. Zdaniem Sądu była sporządzona w sposób fachowy i kompetentny i w całości wyjaśniła wszelkie wątpliwości.

Zeznania ojca małoletniego powoda S. W. Sąd dokładnie zweryfikował, przede wszystkim przez konfrontację z innymi dowodami oraz zasadami wiedzy i doświadczenia. W konsekwencji Sąd uznał je za generalnie wiarygodne. Były one przekonujące, spójne i logiczne oraz znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, to jest dokumentach oraz opinii biegłego. W szczególności w zakresie relacji małoletniego powoda z bratem, łączących ich więzi oraz wpływu wypadku na życie powoda K. W. (1). Zeznania S. W. były wyważone, spontaniczne co przekonywało o szczerości jego zeznań.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w części.

Powód w procesie dochodził roszczenia odszkodowawczego z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego za szkodę w postaci śmierci osoby bliskiej. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i między stronami sporny był jedynie rodzaj i rozmiar świadczeń, do jakich był on zobowiązany wobec powoda w ramach swojej odpowiedzialności. Niemniej stwierdzić trzeba, że podstawy odpowiedzialności pozwanego nie budziły wątpliwości.

Stosownie do art. 34 § 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), (w brzmieniu obowiązującym w dacie śmierci brata powoda) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Natomiast w myśl art. 35 powołanej ustawy, ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń, odpowiedzialność samoistnego posiadacza samochodu marki K. S. (1) o nr rej. (...) za śmierć K. W. (2), a w konsekwencji za szkodę doznaną przez powoda, nie budziła wątpliwości.

W myśl art. 435 § 1 k.c., prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Natomiast stosownie do art. 436 § 1 zdanie pierwsze k.c., odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej samoistnego posiadacza są więc: ruch pojazdu mechanicznego, szkoda oraz związek przyczynowy między ruchem pojazdu a szkodą.

Wszystkie one w odniesieniu do posiadacza samochodu marki K. S. (1) zostały spełnione. Jak wynika z dokonanych ustaleń, K. W. (2) zginął w wyniku wypadku drogowego tego samochodu, którego był pasażerem, a powód K. W. (1), który również był pasażerem pojazdu doznał obrażeń ciała i rozstroju zdrowia. Śmierć K. W. (1) zrodziła po stronie powoda krzywdę, a więc szkodę przewidzianą w art. 446 k.c. Związek przyczynowy (art. 361 § 1 k.c.) między ruchem pojazdu marki K. S. (1), a szkodą jest oczywisty.

W związku z tym powstawała kwestia rodzaju i rozmiaru szkody wynikłej ze śmierci K. W. (2).

Zgodnie z art. 446 § 4 k.c., sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. O wysokości zadośćuczynienia decyduje rozmiar krzywdy. Determinują go: wiek osoby najbliższej zmarłemu, dramatyzm jej doznań, konsekwencje starty najbliższej osoby dla jej psychiki (długotrwałość i intensywność negatywnych doznań, wstrząsu psychicznego i dalszych cierpień, ewentualne wystąpienie zaburzeń psychicznych, nie przybierających postaci rozstroju zdrowia), zdolność przezwyciężenia doznanej traumy i odnalezienia się w nowej sytuacji.

W myśl art. 444 §1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wynikłe z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Natomiast zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Z uwagi na niewymierność krzywdy, określenie w konkretnym przypadku odpowiedniej sumy z tytułu zadośćuczynienia pozostawione zostało przez ustawodawcę sądowi, który dysponuje wówczas większym zakresem swobody, niż przy ustalaniu szkody majątkowej i sumy potrzebnej do jej naprawienia. Jak wskazuje się w literaturze, współcześnie dominuje zapatrywanie, że spośród funkcji spełnianych przez zadośćuczynienie podstawową jest funkcja kompensacyjna - suma pieniężna przyznana z tytułu zadośćuczynienia ma przede wszystkim wynagrodzić i złagodzić cierpienia fizyczne oraz psychiczne poszkodowanego oraz utratę radości życia. Ma ponadto ułatwić przezwyciężenie ujemnych przeżyć i w ten sposób doprowadzić do choćby częściowego przywrócenia równowagi, która została zachwiana przez sprawcę czynu niedozwolonego (zob. A. Śmieja w: System prawa cywilnego. Tom 6. Prawo zobowiązań - część ogólna pod. red. A. Olejniczak, Warszawa 2009 rok, s. 702-703). W judykaturze podkreśla się z kolei, że wysokość zadośćuczynienia nie może stanowić kwoty symbolicznej, lecz powinna przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość (tak Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 8 listopada 2005 roku, I ACa 329/05). Z drugiej strony kwota przyznanego zadośćuczynienia nie może stanowić, z uwagi na zryczałtowaną wysokość, represji majątkowej (uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 roku, w sprawie III CZP 37/73). Wysokość zadośćuczynienia należy zatem określać z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy. W szczególności, wobec tego, iż główną funkcją zadośćuczynienia jest funkcja kompensacyjna, należy uwzględniać rozmiar doznanej przez poszkodowanego krzywdy - w tym nasilenie cierpienia i okres jego trwania. Czynniki te zależą zwykle od wieku poszkodowanego, jego osobistej sytuacji, a także od tego, czy wyrządzona krzywda ma charakter odwracalny i przemijający, czy też trwałe. Słusznie wskazuje się przy tym, że niekiedy - w zależności od rodzaju naruszonego dobra prawnego - wpływ na wysokość zadośćuczynienia może mieć również sytuacja materialna poszkodowanego, a przede wszystkim - jego zła sytuacja materialna, która nie pozwala mu samodzielnie w żaden sposób załagodzić cierpień i negatywnych przeżyć. W zależności od okoliczności konkretnej sprawy wpływ na rozmiar zadośćuczynienia mogą mieć i inne czynniki, np. stopień przyczynienia się poszkodowanego do powstania uszczerbku niematerialnego. Niewątpliwie jednak w przypadku naruszenia dobra osobistego w postaci więzi rodzinnej, gdy rodzina żyje zgodnie i jest ze sobą mocno związana, śmierć jej członka może stanowić dla innych członków rodziny duży wstrząs i może rodzić ogromne cierpienia psychiczne. Jest to bowiem szkoda o charakterze trwałym, której skutków nie da się już odwrócić. Rozmiary krzywdy są tym większe, im mocniejsza była więź pomiędzy członkami rodziny.

Sąd Najwyższy niejednokrotnie wskazywał, że wysokość zadośćuczynienia nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być odpowiednia w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Odpowiedniość kwoty zadośćuczynienia ma bowiem służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a jednocześnie nie być źródłem wzbogacenia. Ogólnie rzecz ujmując, wysokość zadośćuczynienia nie może więc być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, stosunków majątkowych społeczeństwa, a jego wysokość powinna mieć przede wszystkim kompensacyjny charakter, musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

Zadośćuczynienie za krzywdę, jak wskazywał Sąd Najwyższy, ma zawsze charakter i wymiar indywidualny. Dlatego wymaga zrekompensowania skarżącemu realnych potrzeb w przewyżnianiu psychofizycznych następstw zdarzenia oraz adaptacji do nowej sytuacji. Przy tym tylko rozważenie zindywidualizowanych przesłanek może stanowić podstawę do określenia odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Z punktu widzenia wyżej wskazanych kryteriów krzywdę powoda trzeba ocenić jako bardzo znaczną. Co prawda z opinii biegłego psychologa wynika, że trudno stwierdzić jaki był stopień zrozumienia śmierci brata powoda w czasie, w którym nastąpił wypadek. K. W. (1) jest osobą z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu umiarkowanym co utrudniało mu określenie swoich emocji oraz precyzyjne określenie tego czego doświadcza. Biegła podkreśliła, że powód będzie pamiętał, że wypadek miał miejsce, gdyż wspomnienie to wiąże się z silnym, intensywnym doznaniem traumatycznym. Powód nie pamięta jednak szczegółów swego samopoczucia fizycznego oraz psychicznego tuż po wypadku oraz później. Wpływ na to ma zarówno upływ czasu, niski wówczas wiek chłopca, a także jego niepełnosprawność intelektualną.

Podkreślić należy, że dzieci pojmują śmierć w zależności od stopnia rozwoju i stosownie do tego reagują. Powód z pewnością doznał wstrząsu psychicznego. Obwiniał ojca za śmierć brata, który był sprawcą wypadku. Odczuwał pustkę i osamotnienie po stracie brata, trudno mu się było odnaleźć w nowej rzeczywistości. W chwili wypadku powód miał 5 lat, a jego brat Karol 7 lat. Pomimo tak młodego wieku braci łączyła silna więź emocjonalna. Wspólnie spędzali czas bawiąc się. Wpływ na stopień utraty brata miał fakt, że powód był świadkiem śmierci K. W. (2), co spotęgowało jego cierpienie psychiczne. Aktualnie powód kultywuje pamięć o zmarłym bracie i wraz z ojcem co tydzień jeździ na cmentarz do Złotowa, gdzie znajduje się grób K. W. (2).

Należy mieć także na uwadze, że powód również był uczestnikiem wypadku i w jego wyniku doznał obrażeń ciała skutkujących wystąpieniem trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10%. Jest to stan utrwalony nie rokujący dalszej poprawy lub poprawę minimalną. Przed długi czas po wypadku K. W. (1) odczuwał dolegliwości bólowe w okolicach miejsc urazu tj. bóle uda prawego. Dolegliwości nasilały się przy wysiłku, dłuższym chodzeniu czy zmianie pogody. Doznanie urazu w postaci złamania kości udowej mogło spowodować negatywne następstwa dla kręgosłupa w postaci jego skrzywienia. U powoda występowały nie tylko dolegliwości bólowe, ale także okres znacznego ograniczenia wysiłku fizycznego. Przez kilka tygodni powód nie mógł samodzielnie chodzić. W związku z tym wymagał opieki innych osób.

Doznane przez powoda obrażenia miały także negatywny wpływ na jego funkcjonowanie. Ciągła rehabilitacja, liczne pobyty w szpitalach związane z wypadkiem, z koniecznością niwelowania jego skutków, niekorzystnie wpłynęły na funkcjonowanie psychofizyczne chłopca. Jak wynika z opinii biegłego, skutkowało to obniżeniem poczucia bezpieczeństwa. Ciągłe zmiany, konieczność pobytu bez ojca, który jest dla powoda bardzo ważną osobą mogło być powodem jego złego samopoczucia psychicznego. Rehabilitacja, której powód był poddawany nie zawsze była przyjemna. Czasami doświadczał on doznań bólowych, co utrudniało mu prawidłowe funkcjonowanie. Zatem powód doświadczał cierpienia psychicznego związanego nie tylko ze śmiercią brata, ale także cierpienia fizycznego spowodowanego urazem jakiego doznał podczas wypadku.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia należnego powodowi, Sąd miał na uwadze również złą sytuację materialną powoda, która nie pozwala mu samodzielnie w żaden sposób załagodzić cierpienia i negatywnych przeżyć. Należy zwrócić uwagę, że powód żyje w ubogiej rodzinie, zamieszkuje wspólnie z ojcem S. W., który tak jak powód jest osobą niepełnosprawną. Utrzymują się z niewielkiej renty w wysokości 720 zł, dwóch zasiłków socjalnych w kwocie 180 zł i 185 zł, świadczenia 500+ oraz kwoty 720 zł którą ojciec powoda otrzymuje za wykonywanie dodatkowej pracy. Ponadto w dniu 19 września 2017 r. Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu Wydział XI Gospodarczy do Spraw Upadłościowych i Restrukturyzacyjnych ogłosił upadłość S. W. będącego osobą nieprowadzącą działalności gospodarczej. Postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2019 r. Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu Wydział XI Gospodarczy do Spraw Upadłościowych i Restrukturyzacyjnych wyraził zgodę na sprzedaż przez syndyka z wolnej ręki wchodzącego w skład masy upadłości lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w J., dla którego Sąd Rejonowy w Złotowie Wydział IV Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczysta nr (...) wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej,

dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...), szczegółowo opisanego w operacie szacunkowym sporządzonym przez rzeczoznawcę majątkowego C. G., za cenę najkorzystniejszą dla masy upadłości, nie niższą niż cena oszacowania tj. nie niższą niż 22.700 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał za odpowiednie zadośćuczynienie na rzecz powoda w łącznej wysokości 86.950 zł. Z uwagi na to, że otrzymał już od pozwanego z tego tytułu kwotę 56.950 zł należało zasądzić na jego rzecz 30.000 zł. Zdaniem Sądu kwota ta w pewnym stopniu złagodzi cierpienia i negatywne przeżycia jakich powód doświadczył po śmierci brata oraz jakich sam doznał w wyniku wypadku.

Żądanie powoda przewyższające zasądzoną sumę nie znajdowało oparcia w dokonanych ustaleniach, co do rozmiaru jego krzywdy, dlatego zostało oddalone.

Powód domagał się zasądzenia zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Natomiast w myśl § 2 zdanie pierwsze tego artykułu, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Opóźnienie w zapłacie (czyli spełnieniu świadczenia pieniężnego) ma miejsce wówczas, gdy dłużnik nie dokonuje jej w terminie.

Zgodnie z art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Pismem z dnia 10 grudnia 2013 roku pełnomocnik K. W. (1) wezwał (...) S.A. do zapłaty 175.000 zł z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę z odsetkami ustawowymi od dnia 04.08.2008 r. do dnia zapłaty za opóźnienie w płatności w terminie do 17.12.2013 r. Mając na uwadze powyższe przepisy i termin do spełnienia świadczenia, zasadne jest żądanie powoda zasądzenia odsetek od dnia 18 grudnia 2013 r.

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz małoletniego powoda K. W. (1) tytułem zadośćuczynienia kwotę 30.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty, o czym orzekł w punkcie pierwszym wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł jak w punkcie drugim wyroku.

O kosztach orzeczono w punkcie trzecim, czwartym, piątym i szóstym.

Zgodnie z art. 100 kpc w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Powód był w niniejszej sprawie reprezentowany przez ustanowionego kuratora, który przedstawił spis kosztów.

Pozwany (...) SA z siedzibą w W. poniósł koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz zaliczkę w wysokości 500 zł. A zatem pozwany poniósł w niniejszej sprawie koszty w wysokości 4.117 zł.

Przypomnieć należy, że powód dochodził zapłaty kwoty 175.000 zł. Mając na uwadze kwoty wypłacone powodowi przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym, Sąd uznał za zasadne powództwo do kwoty 30.000 zł. A zatem powód wygrał niniejsze postępowanie w 17%, natomiast w 83% je przegrał.

Wobec tego, że pozwany wygrał niniejsze postępowanie w 83% i poniósł koszty w wysokości 4.117 zł, powód powinien zapłacić pozwanemu kwotę 3.417,11 zł ($4.117 \text{ zł} \times 83\% : 100\%$).

Wobec powyższego Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.417,11 zł tytułem kosztów procesu, o czym orzekł w punkcie trzecim wyroku.

W myśl art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 623), kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W toku niniejszego postępowania z funduszu Skarbu Państwa zostały wypłacone następujące należności: kwota 21,06 zł za kserokopię dokumentacji medycznej, kwota 2.088,73 zł za sporządzenie opinii, kwota 480 zł za opinię sądową, kwota 1.415 zł za opinię uzupełniającą, kwota 150 zł za opinię uzupełniającą. Ponadto postanowieniem z dnia 1 czerwca 2015 r. powód został zwolniony od kosztów sądowych w całości, a zatem nieuiszczona została opłata od pozwu w wysokości 8.750 zł ($(\dots) 175.000 \text{ zł} \times 5\%$). A zatem nieuiszczone koszty w niniejszym postępowaniu wynosiły 12.904,79 zł.

Wobec tego, że powód przegrał niniejsze postępowanie w 83%, powinien uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 10.710,97 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych ($83\% \text{ z } 12.904,79 \text{ zł}$). Natomiast w związku z tym, że pozwany przegrał proces w 17%, powinien ponieść nieuiszczone koszty w wysokości 2.193,81 zł ($17\% \text{ z } 12.904,79 \text{ zł}$).

Wobec powyższego Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Okręgowy w Poznaniu kwotę 2.193,81 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, o czym orzekł w punkcie czwartym wyroku.

Zgodnie z art. 102 kpc w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Mając na uwadze trudną sytuację materialną powoda i to, że przegrał niniejsze postępowanie w znacznej części, Sąd nie obciążył K. W. (1) nieuiszczonymi kosztami sądowymi o czym orzekł w punkcie piątym wyroku.

W myśl §1 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13.11.2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej, zwanego dalej „kuratorem”, nie może przekraczać stawek minimalnych przewidzianych przepisami określającymi opłaty za czynności adwokackie, a w przypadku gdy kuratorem jest radca prawny, przepisami określającymi opłaty za czynności radców prawnych. Kuratorowi przysługuje zwrot wydatków poniesionych przez niego w związku z wykonywaniem czynności w danej sprawie. (§ 2 ust.1)

W niniejszej sprawie kurator T. J. przedstawił spis kosztów jakie poniósł. Na koszty poniesione przez kuratora składają się: stawka minimalna za czynności adwokackie w wysokości 3.600 zł oraz należy podatek VAT w wysokości 828 zł, razem 4.428 zł. Ponadto kurator wniósł o zwrot poniesionych wydatków w postaci dojazdów na pięć rozpraw w wysokości 697,20 zł ($84 \text{ km} \times 2 \text{ strony} = 168 \text{ km} \times 0,83 \text{ zł} = 139,44 \text{ zł}$; $139,44 \text{ zł} \times 5 \text{ rozpraw} = 697,20 \text{ zł}$). Zatem łącznie kurator wniósł o zwrot kwoty 5.125,20 zł.

Wobec tego, że pozwany przegrał sprawę w 17% powinien ponieść koszty kuratora w wysokości 871,30 zł ($5.125,20 \text{ zł} \times 17\% : 100\%$). Natomiast od Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego w Poznaniu należał się kuratorowi zwrot w wysokości 4.253,90 zł ($5.125,20 \text{ zł} \times 83\% = 100\%$).

Wobec powyższego Sąd zasądził na rzecz kuratora T. J. tytułem wynagrodzenia i poniesionych kosztów w związku z udziałem w sprawie:

a) od pozwanego kwotę 871,30 zł,

b) od Skarbu Państwa-Sąd Okręgowy w Poznaniu kwotę 4.253,90 zł,

o czym Sąd orzekł w punkcie szóstym litera a i b wyroku.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji wyroku.

J. Grudziński